

selv, ikke vil blive praktisk anvendelig for Kommunerne, saafremt der ikke bliver Adgang til Fastsættelse af Aldersrente-Refusionstakster for Ophold paa disse Hjem i Lighed med Ordningen vedrørende de kommunale Alderdomshjem, idet Udgifterne ved Opholdet paa et privat Alderdomshjem normalt ikke kan dækkes af den de paagældende tilkommende Aldersrente.

Ministeriet har derfor optaget Spørgsmaalet om Godkendelse af Takster for private Alderdomshjem til fornyet Overvejelse og har herunder haft for Øje den Form, under hvilken Forsorgslovens § 34 giver Kommunerne Anvisning paa Forsørgelsesmaaden for gamle og svagelige Aldersrentenydere. Ved denne Bestemmelse gives der den enkelte Kommune Anvisning paa 3 forskellige Forsørgelsesmaader, nemlig Oprettelse af *egentlige kommunale Alderdomshjem*, Afslutning af *Overenskomst* mellem flere Kommuner om Benyttelse af et fælles Alderdomshjem og Afslutning af en af overordnet Myndighed godkendt *Overenskomst* angaaende Benyttelse af *private Alderdomshjem*, og man har, som udtalt i Skrivelse Nr. 17 af 2. Februar 1935 (Ministerialtidende 1935, Side 16) ment at kunne anlægge den Betragtning, at alle 3 Arter af Hjem til en vis Grad maa sidestilles, saaledes at Udtrykket i Folkeforsikringslovens § 54, Stk. 2, „Kommunernes Alderdomshjem“ forstaaes som omfattende ethvert Hjem, der falder ind under Forsorgslovens § 34, herunder altsaa ogsaa de i § 34, Stk. 3, omhandlede private Alderdomshjem, saaledes at der herefter vil kunne godkendes Takster for de omhandlede private Hjem, naar Ordningen vedrørende disse er *godkendt for Landkommunernes Vedkommende af Amtsrådet og for de øvrige Kommuners Vedkommende af Socialministeren*.

Man har dog ment at burde søge udtrykkelig Lovhjemmel for Fastsættelse af Aldersrente-Refusionstakster for de omhandlede private Alderdomshjem, hvorfor en hertil sigtende Bestemmelse er optaget i Forslaget.

Til § 15.

Der henvises til Bilag 16 til den af Udvalget angaaende Socialreformen afgivne Betænkning, se Forslag til Lov om Ændringer i Lov om offentlig Forsorg Sp. 3503.

Til § 16.

Til Stk. 1. I de Rigsdagen i Rigsdags-samlingerne 1929—30 til 1932—33 forelagte Forslag til Lov om Folkeforsikring var der som bekendt ikke fastsat nogen *Pligt* til at søge Optagelse i Sygeforsikringen,

men paa den anden Side var *Adgangen til Aldersrente betinget* af, at paagældende havde sygeforsikret sig eller sikret sig Adgang til at blive sygeforsikret. Som et nødvendigt Led i dette System var det bestemt, jfr. f. Eks. § 77 i det i Rigsdagssamlingen 1932—33 forelagte Forslag, at en Person, der ikke havde kunnet sygeforsikres, desuagtet skulde være adgangsberettiget til Aldersrente, for saa vidt han overfor det sociale Udvalg i sin Opholdskommune førte Bevis for, at han ikke i de sidste 3 Aar før den dagældende Aldersgrænse for Optagelse i Sygekasse — det fyldte 40de Aar — havde opfyldt Helbreds-betingelserne for at optages i en anerkendt Sygekasse.

Ved Folkeforsikringsloven indførte man imidlertid det nye, at Begæring om Optagelse i Sygeforsikringen blev gjort til en *Pligt for alle*, og det bestemtes i § 11, dels at Begæring om Optagelse skulde indgives senest 3 Maaneder efter det fyldte 21de Aar, dels at en fornyet Begæring som Hovedregel skulde indgives senest 3 Maaneder før det fyldte 30te Aar, dersom Helbreds-betingelserne ikke var opfyldt ved den første Begæring Indgivelse. Uanset Bestemmelserne om disse pligtmæssige Helbredsundersøgelser opretholdt man derhos i Lovens § 78 Bestemmelsen om, at Personer, der paa Grund af Helbreds-betingelserne ikke havde kunnet sygeforsikres — for til sin Tid at blive adgangsberettigede til Aldersrente — maatte underkastes en fornyet Helbredsundersøgelse inden det fyldte 41de Aar, en Helbredsundersøgelse, der altsaa ikke var foreskrevet som en Pligt, men alene var paakrævet for den, der vilde sikre sig Adgang til sin Tid til Aldersrente.

Imod en Ordning som denne kan det imidlertid anføres, at det synes stødende, at en Person, der har opfyldt den ham ved Folkeforsikringsloven paalagte Pligt til at søge Optagelse i Sygeforsikringen ved det 21de Aar, og som har opfyldt Lovens Paabud om en fornyet Helbredsundersøgelse ved det 30te Aar, desuagtet ikke kan faa Aldersrente, *fordi han ikke har sikret sig det i § 78 omhandlede Bevis, som Loven ikke har paalagt ham Pligt til at sikre sig*. Dette uheldige Resultat kunde modvirkes paa 2 Maader, nemlig enten ved at Ordningen efter § 78 blev gjort *tvungen*, saaledes at det blev fastsat som en Forpligtelse for alle, der ikke havde kunnet optages hverken ved det fyldte 21de Aar eller ved det fyldte 30te Aar, at indgive fornyet Begæring om Optagelse og underkaste sig fornyet Undersøgelse ved det fyldte 40de Aar, eller ved at der blev paalagt